

Петър Кърджилков

Наемен убиец

Мъглата наоколо излиняваше бавно. В съзнанието му се раждаха усещания и мисли, които го изпълваха с трепета на непознатото. Светът край него ставаше все по-осезаем и зрим. Седеше в кресло, по средата на стая, съзерцаваше картина. Понятията „кресло“, „стая“, „картина“ му бяха чужди. И в същото време – познати. Сякаш винаги бе живял с тях. „Живял“?

Влезе в банята, взе душ, обръсна се, после се облече и когато заста на пред огледалото в хола, бялата и лепкава мъгла, сред която се бе появил, вече я нямаше. Вгледа се в лицето си, в собственото си лице, което знаеше от малък и което виждаше за първи път. То му хареса. Ето така тази сутрин (усещаше, че е сутрин, знаеше, че съществуват ден и нощ) той откри, че е малко суетен. Това го понатъжи. Но не много.

Стъпи на улицата и нейният натрапчив шум го изнерви. Мъглата край него взе да се сгъстява и той разбра, че винаги (не знаеше точно откога) бе мразил този град.

– Извинете, господине! – възрастната жена едва не връхлетя отгоре му.

Следващите часове бяха ужасни. Скиташе се безцелно, оглеждаше се дали някой не върви след него, сменяше таксита, автобуси, набута се дори в метрото... По обяд влезе в малко бистро, пи сладникава гадна течност, която според някой трябваше да бъде любимото му питие и чак когато излезе навън, се успокои. След това започна мъчителна поредица от срещи. С най-различни хора. От тях разбра, че е „страшно необходимо“ на някакъв човек, за когото би трябвало да е бил чувал, който ня-мало да се скъпи за „тази работа“, само че тя трябвало да се свърши бързо и най-важното – „чисто“! За себе си откри, че говори съдържано и смислено. Кимаше неопределено и навярно направи добро впечатление на огромен като горилла мъж, защото на раздяла лицето на онзи се озари от кисела и не вещаеща нищо добро усмивка.

– Утре босът ще те чака в десет – каза горилата. – Бъди точен!

Още през деня усети, че хората не го обичат кой знае колко много, че някои дори се страхуват от него. Вечерта вече бе убеден, че е абсолютно сам на този свят, че е безнадеждно самотен човек, когото никой никога не търсеше дори по телефона. „Човек“?

На другата сутрин се срещна с боса и от него научи, че се казва Марсел Брис.

– Самият Марсел Брис! – възкликна босът.

Изненада се от това как звучи името му, макар че го знаеше от детинство. Произнесе го три-четири пъти на глас. Дребничкият

работодател огледа изпитателно съветниците си. Бяха слисани. Единствено горилестият запази хладнокръвие.

– Спокойно, това е човекът, който ни трябва... – рече съдържано той.

Босът наистина беше работодател. Искаше да наеме Брис за една мръсна работа.

– Трябва да очистиш града от едно влечуго!

„Влечугото“ всъщност бе обикновен човек с три деца, който имаше неблагоприятното да притежава локали, които конкурираха тези на боса. И Марсел Брис, професионален стрелец и убиец, трябваше да си свърши работата.

– Пипай бързо и най-важното чисто! – каза на сбогуване босът. – Искам „Глория“ час по-скоро!

Вечерта се напи. За първи път откак изплува от мъглата, откакто се роди (нали така се нарича първата поява на света), той си зададе няколко въпроса. Беше отворил хладилника, оказал се пълен с бутилки, бе си сипал от „неговото“ питие и сега седеше с чаша в ръка. В същото кресло, наред същата стая, пред същата картина... Както в часа на появяването. „Появяване“? „Раждане“?

Правеше нещо, което не бе вършил досега. Не знаеше как се нарича то. Но се опитваше да... намести нещата. Ако се беше появил на този свят вчера, откъде му бе известно кой е, кога е роден, как така помнеше макар и неясно детството си... По какъв начин се беше сдобил с мрачната си биография и злокобната си професия? Откъде, по дяволите, са се взели името му, това мизерно апартаментче, дори този телевизор? Та те бяха негови. Негов бе и навикът да стреля между очите. Помнеше как бе купувал телевизора и същевременно съзнаваше, че вчера изплува от мъглата. От нищото. Беше сигурен, че е за първи път в този свят, че никога друг път не бе имал неудоволствието да живее в него...

– По дяволите!

Викът му прокълхна глухо сред самотните стени. Стана и си наля още една чаша. И точно когато отпи от нея, той откри, че прави нещо, което никога досега не бе вършил. Мислеше! Мислеше сам! Значи съществуваше, защото и в това бе почнал вече да се съмнява. И въпреки всичко изпитваше нещо странно. Нещо не беше наред. Имаше чувството, че не е той, а нещо друго, нещо непонятно и неестествено... Имаше чувството, че е марионетка, че някой друг се разпорежда с неговата съдба. И този някой бе обсебил душата му, помислите му, чувствата му. „Някой друг“?

Сетне долови далечна мисъл. Тя само се прокрадна – далечна, чужда, ала Марсел я прие като своя, защото бе първото му самостоятелно усещане от вчера насам. И неочаквано осъзна, че в този миг другият прави груба грешка. Предполагаемият кукловод, съдник или дори създател бе раздвоил съзнанието на Марсел Брис. Бе влязъл в едната му половина, за да огледа света с очите на един наемен убиец, за да преосмисли ситуацията, която сам бе разиграл. За да предвиди следващите си ходове... В крайна сметка, за да се изправи очи в очи със самия Брис. Тъкмо тази раздвоеност бе дала възможност на Марсел, на истинския, неманипулирания Марсел Брис, да се отскубне от връзката, която непрекъснато усещаше, и да помисли. Той се отърсваше от преследващата го от вчера лепкавост, изплъзваше се от омаята, в която бе потопен. Потопен от онзи, другия! Прозренията нахлуха вихрено в прочистеното му съзнание, в неговото ново аз...

– Ти си един обикновен литературен герой – прозвуча в окупираната половина на разума му. – Персонаж, роден във въображението на твоя създател. Плод си на чужда воля, притежател си на несъществуващи качества и недостатъци, на съчинена от игла до конец биография...

– С какво си по-добър от мен? – попита другата, свободната половина. – Аз съм такъв, какъвто съм. Аз съм аз. А ти кой си, творец? Къде си?

Беше наистина роден вчера. На своя автор дължеше досегашното си житие, с което и престъпник не би се гордял. Друг бе извалял чертите на лицето му, между другото – не лошо, но пък и същият тип го бе накиснал в една реалност, която (тук мненията им съвпадаха) отвращаваха и двамата... По никакви закони онзи нямаше право да се разпорежда с неговата съдба. Дори по закона за авторското право. А се разпореждаше! Само че тази вечер творецът бе надминал себе си. И тъкмо това бе голямата му грешка. Той бе създал (навярно по свой образ и подобие) една наистина независима личност, която нямаше намерение да се съобрязва с натрапените ѝ правила...

Марсел Брис не би се впечатлил толкова от наученото, ако не бе уловил у другия една скрита мисъл. А тя недвусмислено разкриваше предопределената му съдба. Участиа не бе от най-благоклонните. Авторът възнамеряваше да го убие! Щеше да го пренесе като изкупителна жертва за греховете на другите, щеше да го посочи за назидание. Създателят на света искаше Брис да умре като мръсно куче сред бели чаршафи, а кръвта му, която трябваше да ороси тяхната колосана невинност, щеше да прерасне в символ на нещо си...

Мъглата наоколо отново взе да лепне. Очертанятията на стаята потънаха в нейната омара. Онзи пак бе започнал да разиграва своите фигурки. Само че този път в играта нямаше да участва най-главната – наемният убиец Марсел Брис, човекът (вече наистина човек), който бе заживял свой самостоятелен живот, който трябваше, но не искаше да умре...

Колата запали веднага. Беше крадена. Брис даде леко газ и се гмурна във водовъртежа от автомобили. Подир него нямаше „опашка“, но все пак направи задължителния тур покрай Аркадата. Спря в набелязаната предварително уличка и се измъкна навън. После уверено се отправи към „Глория“.

Планът му бе прост. Щеше да влезе при собственика на локала и да му обясни, че идва да го убие. Но не защото иска това, не дори защото го иска някакъв свиреп мафиот, а защото един маниакален тип си въобразяваше, че може да прави с тях всичко, което махмурлукът му подсказеше. После двамата щяха да бойкотират „играта“. Онзи глупак имаше да гледа тъжно и да се кахъри, че романът му не върви.

Марсел влезе в „Глория“. Изглежда се бе поотпуснал, защото усети мъглата. Затова докосна хладната повърхност на колта, която пареше със своята нетърпеливост. Млад негър галеше пианото в тъгъла. Брис трябваше да убие притежателя. Онзи му заповядваше. Чуждата воля съгъстяваше мъглата наоколо и Марсел осъзна, че планът му няма да успее. В съзнанието му се мярнаха белите чаршафи, алените петна по тях и някакво гърчещо се тяло...

– Добър вечер! – кимна към черния пианист.

И тогава го видя. Нямаше представа дали е млад или стар, висок или нисък. Но го позна. Беше седнал на бара и кротко си пиеше коняка. Мъглата отново се съгъсти. От нея струеше нещо натрапчиво, нещо подканящо. И Марсел тръгна към кабинета на жертвата си, на тяхната жертва. Очите на онзи гледаха присмехулно и това вбеси Брис. Бе дошъл да огледа творенията си, да се позабавлява с кретените, които бе измъкнал от подмолите на грешното си подсъзнание. Наистина беше маниак. Любуваше се на вселената, която бе овалял в шепите на самовлюбения си нарцисизъм.

– По дяволите!

Онзи отпи от коняка. Беше доволен, дори се подсмихна. И с това направи втория си грешен ход.

– Ти сбърка! – каза Марсел.

Вече знаеше какво да прави. Не се страхуваше дори от смъртта – планирана, обмислена, дори възвишена и поетична. Нека онзи да се бои

от изхода на двубоя, защото само така можеше да се нарече онова, което бе започнало...

– По дяволите!

Неочаквано Брис спря. Негърът подхвана бавна и тъжна тема. В залата нямаше никой друг. Само пианистът, Марсел и онзи на бара. Онзи с големите, пронизващи, проникващи навсякъде очи. Марсел извади колта. Насочи го към любимото си място – между очите. Те примигаха учудено – две дълбоки човешки очи, които с изумление се втренчиха в дулото на револвера. Мъглата стана гъста, почти непрогледна. Създателят се бе уплашил. Но яростта на Марсел успя да пробие обгръщащата го пелена. Погледът му се впи в преbledнялото лице на писателя, озарявано от огнените езици на окървавените чаршафи... Марсел Брис стреля. Беше абсолютно уверен, че е улучил...

Нещо лумна. Огнените отблясъци прераснаха в пурпурно зарево. Някъде имаше пожар. Мъглата изчезна изведнъж. Гореше „Глория“. Хищните пламъци ограждаха дансинга на заведението. Насред полираната му от безгрижие повърхност стоеше един тъжен мъж с все още димящ револвер в ръка. Огромна, обхваната от огнени езици греда се откъсна от тавана и се сгромоляса върху дансинга...

* * *

– Инфаркт! – каза тихо лекарят и бавно отпусна китката на свекля се от креслото мъж. – Бях го предупредил, че с тия цигари и това пиене...

– Кой можеше да очаква? – промълви смутено жената, облякла набързо тъмен пенъоар. – Снощи беше весел...

– Поне е починал безболезнено – продължи лекарят. – Работил е, чел е нещо и... край. Виж, дори част от ръкописа е паднал в камината. Няколко листа са изгорели. Можело е да стане пожар...

– Да, да – кимаше замислено жената. Сетне неочаквано попита: – А какво е това между очите...

КРАЙ

© Петър Кърджилов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/652>]